

Ὁ δὲ Μακπέτ, καὶ ἀπ' ἀρχῆς ἐμπλεως φόβων διηνεκῶν περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ ἤδη ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τοὺς καθ' ἑαυτοῦ κινδύνους προοιωνιζόμενος, πορεύεται νὰ ἐρωτήσῃ ἐκ νέου τὰς φίλας αὐτοῦ μαγίσσας περὶ τοῦ μέλλοντος. Αἱ δὲ χρησιμοδοτοῦσιν αὐτῷ, ὅτι ἕως ἂν τὸ δάσος Μπιρναλθάλδ δὲν κινήθῃ, ἐξ οὗ ἴστατο τόπου, αὐτὸς οὐδένα ἔχει τὸν ἐπαπειλοῦντα κίνδυνον, ἐκτὸς τούτου καὶ ὅτι οὐδεὶς, ὃ ἐκ γυναικὸς τεχθεὶς ἔσται ἱκανὸς ἵνα αὐτὸν καταβάλῃ.

Ἀλλ' ἐν τούτοις, ἐκεῖνοι μὲν, πολλαῖς δυνάμεσιν ἐπῆρχοντο ἐν γενναϊότητι καὶ μεγαλοφροσύνῃ, ὡς τοῦ δικαίου υπέρμαχοι, οὗτος δὲ, ἐμπλεως θλίψεων τοῦ συνειδότητος καὶ τρέμων, παρέμενε ἐν τῇ πόλει τοὺς πολεμίους ἀναμένων. Ἐτυχε δὲ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ἵνα τελευτήσῃ καὶ ἡ πρὸ πολλοῦ νοσοῦσα σύζυγος αὐτοῦ, διὰ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότητος μὴ δυνάμενη νὰ βαστάσῃ τὰς ἠθικὰς ὁδύνας τοῦ κακουργήματος, ὅπερ εἰς ἀθυμίαν ἐνέβαλε τὸν Μακπέτ ἐπὶ μάλλον. Καὶ ἤδη πλησίον ἀλλήλων γενόμενοι παρεσκευάζοντο ἐπὶ μάχην. Τότε οἱ τοῦ Μακπέτ ἀντίπαλοι δεινροτομήσαντες τὸ δάσος μπιρναλθάλδ, ἔβαινον σὺν τάχει ἐπιθετικοὶ κατὰ τοῦ Μακπέτ. Καὶ τότε κατενόησε πλέον τὴν τῶν προφητειῶν σημασίαν καθ' ἑαυτοῦ οὖσαν· καὶ ἐξελθὼν ἐμάχετο ἀπληπισμένος· προσεκαρτέρει δ' ὅμως εὐελπιστῶν εἰσέτι εἰς τὴν ἐτέραν προφητείαν ὡς ἂν εἰς τελευτᾶν καταφύγιον· καὶ τὸ τῆς μάχης πεδῖον περιερχόμενος ἐβροντοφῶνει, ὅτι οὐδεὶς ὃ δυνάμενος νὰ φονεύσῃ αὐτὸν, ὡς πάντων ὑπὸ γυναικὸς γεννηθέντων. Τοῦτο τὸ ἐκφώνημα ἀκούσας ὁ Μακτοῦφ, ἀνταπαντήσας ἀπεκρίνατο, « αὐτὸς λοιπὸν ἵκανὸς ἐγεννήθη, ὡς μὴ τεχθεὶς κατὰ φύσιν, ἀλλ' ἐκ κοιλίας τῆς ἑαυτοῦ μητρὸς διασχισθείσης ἐν τῷ μέσῳ, ἀποσπασθεὶς μετὰ βίας » ὅπερ εἰς ἔσχατον ἀπελπισίας τὸν Μακπέτ ἔρριψε. Μανιωδῶς δὲ συμπλακέντες ἐμάχοντο. Καὶ ἔπεσε μὲν ὁ Μακπέτ, ὃ δὲ Μακτοῦφ νικητὴς

(TOM. Α΄.)

ἐπιστρέψας, ἀνήγγειλε τοῖς βασιλόπαισι τὸν θρίαμβον.

A. K.

ΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΛΙΚΙΑΙ.

(Συνέχεια ἑρα Φυλλ. β΄.)

2.

Ἡ νεότης. — Ἡ εἰσοδος
ἐν τῷ κόσμῳ.

Ὁ Γεώργιος πλέει πλησίον εἰς τὴν θάλασσαν τῆς νεότητος. Τὰ καθήκοντα τῶν διδασκάλων αὐτοῦ ἐξεπληρώθησαν· ἡ ἐργασία τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἀποφάσεως ἀρχεται. Δὲν εἶναι παράδοξον, ὅτι ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἀπεκτήσαμεν τὰς ὀλιγωτέρας δυνάμεις διὰ νὰ παλαίωμεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ κόσμου, εἶναι ἐκεῖνος, καθ' ὃν ἔχομεν πλειοτέραν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἱκανότητα ἡμῶν.

Κυρίως, ὅταν ἐξέλθωμεν τοῦ σχολείου, καὶ λάβωμεν τὰ ἀπολυτήρια ἡμῶν, ἔχομεν μεγίστην πεποίθησιν εἰς τὰς γνώσεις ἡμῶν. Ὁ Γεώργιος εὐρίσκειται εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν. Ἡ κλασικὴ παιδεία, τὴν ὅποιαν ἔλαβεν, εἶναι δι' αὐτὸν ὡς πανοπλία. Βοηθεῖα τῶν γνώσεών του εἰς τὰ μαθηματικά, ἐλπίζει μετὰ πεποιθήσεως ὅτι δύναται νὰ λύσῃ ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ βίου, ἡ δὲ λογικὴ αὐτοῦ δύναται νὰ τῷ χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ λύσῃ ὅλους τοὺς κόμβους τῆς πολιτικῆς. Δὲν φαντάζεται ὅτι δύναται νὰ σφάλῃ. Νομίζει ὅτι θὰ ἦναι πάντοτε νικητὴς, καὶ θαυμάζει, διὰ τὴν οἱ ἄνθρωποι, οἵτινες συναντῶσιν αὐτὸν δὲν ταράττονται εἰς τὴν θέαν του. Εἰσέρχεται εἰς τὸ ξενδοχείον καὶ νομίζει ὅτι ἡ παρουσία του θέλει τιμῇσιν τὴν τράπεζαν· λέγει δὲ ἐν ἑαυτῷ, ὅτι οἱ συντρώγοντες μετ' αὐτοῦ δὲν γνωρίζουσιν ὅτι πλησίον αὐτῶν εὐρίσκειται ὁ μέγας

ἐκεῖνος ἀνὴρ.

Ὁ πτωχὸς Γεώργιος ἀγνοεῖ ὅτι σήμερον εἶναι, ὅποιος ἦτο καὶ ὅταν ἀφῆκε τὸ γυμνάσιον· καὶ ὅτι τώρα, μ' ὅλας τὰς γραμματικὰς αὐτοῦ γνώσεις, δὲν εἶναι εἰμὴ παιδίον, τὸ ὅποιον μέλλει ἀκόμη νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν περιπετειῶν τοῦ βίου. Τὸ μέρος, ὅπου ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξασκῇ τὴν ἱκανότητά του δὲν ἔχει τὴν ἐλαγίστην κλίσιν εἰς τὰς διανοητικὰς θεωρίας· ζῆται κρίσιν, ἐνεργητικότητα καὶ ταχύτητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν. Καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ εἶναι ψυχρὸς ἄνθρωπος, σοβαρὸς, πρακτικὸς, ὅστις δὲν ἐννοεῖ καλῶς τὰς ὀνειροπολήσεις τοῦ εἰκοσαετοῦς νέου· δὲν δίδει μεγάλην ἀξίαν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, ἣν ὁ Γεώργιος ἔλαβεν εἰς τὸ Γυμνάσιον· συμβουλεύει δὲ αὐτὸν νὰ ταξιδεύσῃ, ἵνα ἴδῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκ τοῦ πλησίου καὶ σπουδᾷ αὐτοὺς καλῶς.

Ἡ μήτηρ αὐτοῦ μὲ μεγάλην λύπην ἀποχωρίζεται τοῦ φίλτατου αὐτῆς υἱοῦ. Πέμπει πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὰς, αἵτινες ἐγείρουσιν ἐν αὐτῷ ἑλεγχόν τινα τοῦ συνειδότος καὶ τὸν κάμνουσι νὰ στενάξῃ, καθότι μακρὰν τῆς μητρὸς του εὗρεν ἄλλα δείγματα ἀγάπης· ἐξακολουθεῖ ἐνίοτε νὰ κάμνῃ ἐπισκέψεις εἰς τινὰς οἰκίας, ἀλλ' αἰσθάνεται ὅτι οὕτω παραμελεῖ τὴν γλυκεῖαν, τὴν καθαράν, τὴν ἁγίαν τῆς οἰκογενείας ἀγάπην, καὶ ἐρυθρίᾳ.

«Γεώργιε, γράφει πρὸς αὐτὸν ἡ ἀγαθὴ αὐτοῦ μήτηρ, δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον σὲ συλλογιζόμεθα, καὶ ὅτι καθ' ἑκάστην παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ τῆς υγείας σου καὶ τῆς εὐτυχοῦς ἐπανόδου σου. Ὁ! Γεώργιε, ποσάκις ἔτυχε νὰ ἐπιθυμήσω νὰ εἶσαι ἀκόμη παιδίον, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο παιδίον, τοῦ ὁποίου ὅλη ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐδαιμονία ἐξήρτητο ἐκ τῆς ἀγάπης μου.

«Ἰσως ἀπατώμαι· ἀλλὰ κατὰ τὸ ὕψος τῶν γραμμάτων σου, μοι φαίνεται ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀρχίζεις νὰ μᾶς λησμονῇς, ἀρχίζεις νὰ δεικνύῃς, ὅτι δὲν νομίζεις ὅτι ἔχεις πλέον μεγάλην ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν ἡμῶν· ἀλλοίμονον! καὶ τὸ θλιβερό-

τερον εἶναι ὅτι δεικνύεις, ὅτι καὶ τῆς ἀγάπης ἡμῶν δὲν ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην! Γεώργιε, τέκνον μου, μὴ λησμονῇς τὰς νοθεσίας, τὰς ὁποίας ἔλαβες εἰς τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν· μίαν ἡμέραν θέλεις ἀναγνωρίσει τὴν ἀξίαν αὐτῶν. Ἀναμφιβόλως, αἱ διδασκαλαὶ ἐκεῖναι δὲν ἠδύναντο νὰ δώσωσιν εἰς τὸν νοῦν σου τὴν ἀνάπτυξιν, ἣν ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀποκτήσῃς, μήτε νὰ σὲ κάμωσι νὰ διατρέψῃς εἰς τὴν μεγάλην κοινωνίαν, ἀλλ' ἤθελον κάμει τὴν καρδίαν σου εὐθεῖαν, ἐνάρετον καὶ σταθεράν.

«Θέλεις ἴσως εἰπεῖ, ὅτι εἶναι ἀδυναμία ἐκ μέρους μου, τὸ νὰ σοὶ γράφω οὕτως, ἐνῷ σὺ τώρα δὲν εἶσαι πλέον μικρὸν παιδίον. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἤρχισα νὰ χάνω τὰς δυνάμεις, καὶ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἰσθάνομαι ὅτι πλησιάζω νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω.

«Ἡ Νέλλη, ἡ καλὴ σου ἀδελφή, καθύπαιπται πλησίον μου. «Ἀνάγκασε τὸν Γεώργιον, νοὶ λέγει, νὰ ἐπανέλθῃ ταχέως.» μεταξὺ ἡμῶν. » Φαντάσου, τέκνον μου, μετὰ πόσης χαρᾶς θέλωμεν σὲ ἐπανιδεῖ. Μ' ὅλα ταῦτα, μακρόθεν ἢ ἐκ τοῦ πλησίου, αἱ εὐχαί μας καὶ αἱ δεήσεις μας εἶναι μετὰ σοῦ. Εἴθε ὁ πολυεύσπλαγχτος Θεὸς νὰ σὲ διαφυλάξῃ ἀπὸ παντὸς κακοῦ! »

Ὀλίγα τινα δάκρυα ἀμέσως σπογγισθέντα, ἰδοὺ ὁ φόρος, ὃν ἐπλήρωσεν ὁ ὑπερήφανος νέος εἰς τὴν μητρικὴν ἐκεῖνην ἀγάπην. Μετ' ὀλίγον, μία συναναστροφὴ, μία ἐσπερινὴ διασκέδασις μετὰ τῶν φίλων του, θέλουν διαλύσῃ τὰς σοβαρὰς καὶ θρησκευτικὰς σκέψεις, τὰς ὁποίας αἱ ἐπιστολαὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ εἶχον διαχύσει εἰς τὴν καρδίαν του ὡς καθαρὸν θυμίσμα.

Εἰς τὸ σχολεῖον εἶχε συνδέσει μετὰ τινος συμμαθητοῦ του στενοτάτην φιλίαν· οὗτος ἔχει ἀδελφὴν, ἥτις διὰ τῆς ὠραιότητός της κατεγοήτευσε τὴν καρδίαν τοῦ Γεωργίου καὶ διὰ τῶν ἀκκισμάτων αὐτῆς τὴν ἐκυρίευσεν.

Ἐπιθυμεῖ νὰ ἴδῃ τὸν φίλτατον αὐτὸν φίλον, καὶ τὴν ὡραίαν του ἀδελφὴν, ἥτις τὸν ἐλκύει δι' ἀκκταμαχῆτων θελήγητρων. Εὐ-

ρίσκει αὐτοὺς, καθ' ἣν στιγμήν οὗτοι σκοπὸν ἔχουσι νὰ κάμουν ποιητικὴν τινα ἐκδρομὴν· ἀμφοτέροι παρκαينوῦσιν αὐτὸν νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Δὲν δύναται νὰ εἴπῃ ὄχι, καθότι ἀφ' ἐνὸς ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἵνα θαυμάσῃ τὰς ζωγραφικὰς ἐκεῖνας τοποθεσίας, ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀδελφικὴ φιλία, ἣν δεικνύει πρὸς αὐτὸν ὁ φίλος του, τρίτον οἱ σπινθηροβολοῦντες τῆς ἀδελφῆς τοῦ φίλου του ὀφθαλμοί, πάντα ταῦτα τὸν μαγεύουσι καὶ τὸν παρασύρουν.

Τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐνχειρίσαν ἐπιστολὴν τινα τῆς Νέλλης, μικρὰν τινα θλιβεράν ἐπιστολὴν, γεγραμμένην μὲ βίαν :

« Ἡ ἀγαθὴ ἡμῶν μήτηρ πάσχει δεινῶς, ἔγραψεν ἡ δυστυχὴς Νέλλη· ὁμιλεῖ ἀδιακόπως περὶ σοῦ· τρέμει μὴ ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ σέ ἴδῃ. Ἐλπίζω ὅτι θέλεις ἐπανέλθει. »

Ὁ Γεώργιος ἀνέγνωσε μετὰ θλιβερὰς συγκινήσεως τὰς ὀλίγας ἐκεῖνας γραμμάς. Ἰσταται ἀναποφάσιτος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐτοιμασιῶν τοῦ ταξιδίου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας, τὸ οἰκογενειακὸν αἶσθημα, τὰ καθήκοντα τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ, παλαίουσιν ἐναντίον τῆς ὁρμῆς τῆς φαντασίας καὶ τῶν θελημάτων ἐνός ποιητικοῦ ἔρωτος. Εἶτα ἡ ὁρμή, ἡ ἄφρων ὁρμή τῆς νεότητος θριαμβεύει ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς του. Γράφει πρὸς τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ μακρὰν εὐνοϊκὴν ἐπιστολὴν, καὶ λέγει ὅτι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν δὲν δύναται νὰ πράξῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας, θέλει ἐναγκαλισθῇ τὴν φιλητάτην αὐτοῦ μητέρα.

Εἶτα ἀναχωρεῖ. Ἀλλοίμονον! Ἡ ἐγωϊστικὴ καὶ πρόσκαιρος φιλία τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ συμπαθητοῦ ἔχει πλειστοῦραν ἀξίαν ἀπὸ τὸν ἐλάχιστον δεσμὸν τῆς πατρικῆς οἰκίας; καὶ ἡ ἐλαφρία τῆς νέας κόρης, ἥτις, ἐνῶ βαδίζουσι, μειδιᾷ χαριέντως πρὸς ὅλους, ὅσοι τῇ ἀπευθύνουσιν ἐπαίνους ἢ τῇ προσφέρουσιν ἀνθοδέσμην τινα, δύναται νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν σοβαρὰς ὑποσχέσεις διὰ τὸ μέλλον;

Ἐπανέρχεται εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του. Εὐρίσκει ἐπιστολὴν τινα τῆς ἀδελφῆς του· ἐ-

πιστολὴν, φέρουσαν μαύρην σφραγίδα. Ἡ καρδία του πάλαι, τὸ πρόσωπόν του ὤχρει, αἱ χεῖρες του τρέμουσιν. Τέλος πάντων κλείεται εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κλαίει.

Ἡ δυστυχὴς αὐτοῦ μήτηρ ἀπέθανεν!

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΟΥΤΣΟΥ.

Ἡ λέξις καουτσού εἶναι Ἰνδικὴ καὶ σημαίνει ὀπὸν δένδρου.

Τὸ καουτσού ἢ ἐλαστικὸν κόμμι, εὐρίσκεται εἰς τὸν γαλακτώδη ὀπὸν διαφόρων φυτῶν τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν· ἰδίως εἰς τὸ δένδρον τὸ καλούμενον Ἰατρόφα ἐλαστική, ἢ Εὐαία Γουϊανική, καὶ εἰς ἄλλα μεγάλα δένδρα, ἀνήκοντα εἰς τὰ Ἀρτόκαρπα, τὰ Εὐφορβιοειδῆ, τὰ Ἀσκληπιάδεια καὶ τὰ Κνιδοειδῆ (α). Ἡ ἐξαγωγή αὐτοῦ γίνεται εἰς τὴν Βρεσίλιαν, τὴν Γουϊάναν, τὸ Ἀσάμ κτλ. Εἰς τὴν Βρεσίλιαν καὶ Γουϊάναν ἐξάγουσιν αὐτὸ ἐκ τινος δένδρου, καλουμένου Siphonia Cahucha, ἐξ οὗ ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν του.

Ἡ ὕλη αὕτη εἶναι ὑγρὰ ἐντὸς τοῦ δένδρου, ἀλλ' ὅταν ἀποχωρισθῇ, κατ' ἀρχὰς μὲν εἶναι μαλακὴ καὶ πυκνὴ, ἀλλὰ μετ' οὗ πολὺ, ὑπὸ τὴν ἐπίρροσιν τοῦ ἀέρος λαμβάνει τὸ χρώμα καὶ τὴν σύστασιν τοῦ δέρματος. Εἰς τὴν συνήθη θερμοκρασίαν εἶναι ἐλαστικὴ, ἀλλ' ὅταν ἡ θερμοκρασία καταβῇ βαθμοὺς τινὰς ὑπὸ τὸ μηδενικόν, γίνεται σκληρὰ ὡς τὸ ξύλον. Εἰς θερμοτῆτα 400° γίνεται μαλακωτάτη, ἀλλὰ δὲν ἀλλοιοῦται· εἰς 450° μεταβάλλεται εἰς ἰξώδη ὕλην καὶ

(α) Συστήματα φυτῶν.